

ALLIANCE NATIONALE UKRAINIENNE EN FRANCE

13, rue Biot PARIS (17^e)

ЄДНІСТЬ

Рік I.

ВНУТРІШНЬО-ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ГУ УНЕ

Ч. 1.

ГОЛОВНА УПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЄДНОСТІ У ФРАНЦІЇ

складає

всім своїм Філіям, Товариствам-Членам, Представникам, Уповноваженим, фізичним членам та всім приятелям і симпатикам

найкращі побажання

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ТА НОВИХ УСПІХІВ В НОВОМУ РОЦІ

БЛИЖЧЕ ОДИН ДО ОДНОГО

«Ми стоймо плечима до плечей,
І світ відчинено, ях двері...»

Ю. Яновський

Кожний погодиться з тим, що ніяка ідея громадського чи політичного характеру, ніжкі ширше завдання не може бути переведене в життя без того, щоб ця ідея не була якнайглибше сприйнята широким загалом, щоб не було встановлено способів здійснення її, чи вже конкретного завдання, яке кристалізується при ознайомленні з цією ідеєю.

Існує багато способів поширення ідеї. Якщо що ж вона вже сприймається більшою кількістю одиниць, чи навіть народними масами — переведення в життя її немислимє без організованої форми, організаційних рамок її речників. Та рямки чи форми не розв'язують справи самі по собі. Вони мусять бути заповнені активним життям спільноти, пов'язаної ними. Тому то ѹ відбувається різні з'їзди та конференції організованих спільнот, на яких учасники висловлюють свої думки й погляди. Іх піддається критиці й у висліді постають певні рішення, як в площині удосконалення самої ідеї, так і в площині її реалізації. Прийнявши ці постанови, учасники дбають за скорі й систематичне їх виконання в своїх організаціях, переливаючи далі саму ідею поза ці рамки, на ширший загал.

Битися за якнайкращу постановку організаційних форм, а на найважливіше — активне життя в них, значить битися за якнайкраще переведення в життя своїх рішень на шляху реалізації своєї ідеї. Що тільки організовано можна домогтися успіху, якнайліпшого досягнення бажаної мети. Е тому власне є та велика сила організацій, належно спільнот і їх абсолютна перевага над стихійними відрухами.

Якщо вже створилася певна організація для реалізації певної ідеї, то організаційний зв'язок між поодинокими членами-клітинами й фізични-

ми членами її взагалі та централею цієї організації і напаки — є пекучою необхідністю. Саме він є міралом активності життя, чи евентуального застою праці. Він мусить бути живий, повантажений і акуратний. Тільки при передумові такого з'язку все членство організованої спільноти активно бере участь в діяльності всієї організації. Взаємна виміна думок, взаємні інформації, спільне плянування — дають сильну пов'язаність цілості й забезпечують успішність її дій, атмосферу одності багатьох відповідальності та виконавчий роботи, спільну відповідальність за право цілості врещі активність всіх членів даної організації спільноти.

Саме тому Головна Управа УНЕ завжди старалася і старається держати якнайтісніший зв'язок зі своїм членством. Цього ж вимагала вона від своїх Філій та Товариств так по відношенню до себе, як і по відношенню до членів — Філій і Товариств. Завжди пригадувала ГУ їм, щоб відвідувались скрини, зустрічі, засідання, різні імпрези, де є можливість найкращого з'язку — обсібового. Для того ж з'язку зі своїм членством посилає ГУ своїх делегатів до Товариств і Філій, щоб попілітилися з членством своїми думками й безпосередньо від них почути їхні думки та по-бажання. Цей контакт дає можливість ГУ УНЕ координувати діяльність всієї організації і знайомитись з потребами поодиноких осередків.

Але, очевидна річ, ГУ не в стані частіше відвідувати усі осередки, число яких переходить 30. Не в стані вона цього робити з причин просто фізичних та її фінансових.

Належно оцінюючи велике значення тісного контакту в організованому житті нашого членства, Головна Управа УНЕдності рішила видавати Бюлєтень, який допоможе мати ще більший з'язок з членством. За його допомогою ГУ зможе передавати свої думки рівночасно усому членству й сподіватися, що з приводу тих думок у членства виникнуть їх власні, якими вони поділяться з Головною Управою.

В цьому Бюллетені ГУ УНС буде друкувати статті на різні актуальні теми, матеріали до національних святкувань, поради й нарядям в громадській праці, освітньо-виховні матеріали й важливіші, конструктивні думки свого членства.

Перша Українська Друкарня у Франції, на збільшенні друкарського майна якої так щедро пожертвували свої гроші члени УНСдності, має можливість сьогодні піти назустріч потребам нашої організації й друкувати кожного місяця цей бюллетень Головної Управи в розмірі 4-х сторінок.

Правда, в «Українському Слові» друкуються

замітки про організаційне життя наших складових клітин, але треба мати на увазі, що «У. С.» для поширення своїх ідей і інформацій розсилається також і поза Францією і тому неможливо було в вміщувати в ньому весь матеріал, який торкався виключно інтересів наших клітин у Франції.

ГУ УНСдності переконана, що членство УНС також належно розуміє велике значення тісного з'язку в організаційному житті й уважно сприйматиме думки й інформації, що будуть подавані в Бюллетені ГУ — «ЄДНІСТЬ».

СІЧЕНЬ - МІСЯЦЬ АКТИВНОЇ ПРАЦІ

Так якось склалося, що на місяця січень припадає найбільше святкувань. Національних, релігійних та прадиційних. Треба сказати, що поза національним святом Кріт — всі святкування в цьому місяці радісні й веселі. В цьому місяці святкуємо радісне свято Різдва Христового, прихід на світ Спасителя і рівночасно з тим народження української державності в актах вікономічних Січів.

Вже в цьому числі «Єдності» закликаємо провести цей місяць у надзвичайно великій активності, не залишаючи ні одного релігійного, національного чи традиційного святкування без належного відзначення. Внизу подаємо в хронологічному порядку всі дати й свята, які, підкреслюємо, слід якнайкраще відзначити.

Спільна Свят-Вечера

Найкраще улаштувати її напередодні Різдва Христового за грецьким календарем, тобто 6. 1. 53. І хоч це робочий день, що все таки бажано було б спільні Свят-Вечерю зробити цього вечора, щоб так не відбігати від святкувань українцями цього свята. Якщо це не можливе, тоді зробити спільну Свят-Вечерю в навечір'я, чи на латинське Різдво.

Пані подають про традиційні українські страви, зокрема кутю. Задію по можливості прибрали якнайкраще: ялинкою (обов'язково), прaporами українськими, портретами, якщо можливо — дідухом. Вечерю розпочати молитвою і колядою «Бог предвічний». Під час вечері можуть бути промови, складання святочних побажань, спомини, коляди. З огляду на піст — танці не повинні мати місця.

Зустріч Нового Року

Улаштовувати вночі з 31. 12. на 1. 1. 53. Добре було б починати цю спільну зустріч Нового Року якось мистецькою частиною. Маленька виставка, кілька пісень, декілька музичних виступів, балет тощо. Якщо це неможливе, тоді почнати спільнотою вечери, по вечери дати різні товарицькі гри. Під 12-тій годині влаштовувати забаву, маючи на увазі поважні витрати, які вона вимагає. Тільки гри певності, що вкладені кошти повернуться — робити її. При тому влаштовувати Суфет. З тих, що на вечери не були, брати вступ, а якщо такої не було, тоді вступ для всіх.

Якщо в деяких осередках не було можливості влаштовувати зустріч Нового Року, тоді слід улаштувати Маланчин Вечір з мистецькою частиною і забавою, або просто тільки зі забавою та

різними несподівankами. Можна розпочати цей вечір і вечерою, яку приготовляють дівчата.

Ялинка для українських дітей

Ялинку для українських дітей треба обов'язково зробити в будьякий вільний від праці день в періоді від латинських Різдвяних Свят до Йордана. Найкраще робити це зараз по обіді, ніколи ввечорі, бо не всі зможуть тоді прийти зі своїми дітьми. Треба подбати, щоб була гарно прибрана ялинка, поставлена на видному місці. Діткам треба навчити віршиків, пісень і колядок. Роздача дарунків повинна відбутися при кінці Дідом Морозом і янголом. Дарунки можуть бути зроблені за гроші, складені всіма членами організації, або за гроші, складені всіма членами, купутися дарунки тільки зі солодощами тощо, а за гроші батьків (або самі батьки) приносить вже готовий пакунок на свято) різні забавки тощо.

22-го січня — Свято Державності й Соборності

22. січня 1918 року Четвертим Універсалом Української Центральної Ради в Києві проголосено самостійність Української Держави. Ця подія ввійшла в історію під назвою: Свято Державності.

22. січня 1919 р., на Софійській площині в Києві проголошено з'єднання обох існуючих українських держав: Української Народної Республіки на українських землях, які входили в склад московської імперії і Західно-Української Республіки, на українських землях, які до 1. листопада 1918 р. входили в склад Австро-Угорщини, — в одну Соборну Українську Державу. Ця подія увійшла до історії під назвою: Свято Соборності. Свято Самостійності й Соборності — святкується разом.

На цьому місці підкреслюємо надзвичайну важливість ДУЖЕ величного ѹрочистого святкування цих двох Свят і закликамо всі Філії та Товариства саме так їх відсвяткувати. Це хоч біз тієї причини, що саме тепер білогвардійська московська чорносотенниця — збирається всіми силами перейти до порядку денного над цими так важливими для нас датами.

Отже даймо гідну відсіч московським загілім, — показуючи свою стійкість під пропагандами цих наголосом пригадує, що дописі зі святкуванням цих річчині мусить бути подавані всім до ГУ УНС, щоб так можна було поміщувати про це в пресі. ГУ повідомляє, що всі матеріали до цих святкувань будуть націслані ГУ всім Філіям і Товариствам.

твам в початках січня, тобто в черговоу числі «Єдності».

Річниця бою під Крутами

29. січня 1918 р. відбувся історичний бій Куреня української студіючої молоді з наступаючими з півночі московсько-большевицькими бан-

дами в обороні української державності, проголошені 22. січня 1918 р.

Річниця бою під Крутами улаштовується окремим' святом, тільки у віймкових випадках разом зі святом Самостійності й Соборності.

В. Мулик

ФОРМИ Й ЗАВДАННЯ ВІЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

Уважаю за невідповідне спинатися над тонкостями різноманітності самого поняття «форма». Це, по-моему могло б в декого внести хаос в дальших міркуваннях. Та все таки не можна обйтися без, хоч ји загальних, стверджень, бо ж знову брак цього внесло б не тільки хаос, але й зле зрозуміння слова «форма» в його виді, змісті, вияві тощо.

Не тільки наголовок цього, скажім, реферату, але й суть сама обіх цих елементівтворять зі союзою пов'язану цілість. Жодне завдання не може бути реалізоване без якихсь форм. Так, як з другого боку, форми майже точно описують засадничі (стратегічні) завдання, а то й дуже часто диктують ці завдання, зокрема завдання похідного порядку (тактичного).

Ствердимо перш за все, що йде про форми УКРАЇНСЬКОГО візвольного фронту, тобто про форми боротьби за своє визволення поневолено-го народу. Вже тільки це саме твердження дає багато до сказання. Та ми залишимо на боці довгий ряд консеквенцій (висновків) такого твердження, як напр. технічно-матеріальне співвідношення сил між фронтом поневолювача, гнобителя і фронтом поневолюваного, — спинимося сьогодні лише над діякими з них.

Твердження таке малює нам зразу образ правдивого стану боротьби поневоленого з гнобителем. Ми є в стані перманентного змагу з окупантом і то активного змагу. Ми його активно продовжуємо й то безперебійно, шукамо нових, кращих форм його, розбудовуємо фронти, чи позиції на ньому, щоб врешті довести цілість змагання до кульмінаційного (найвищого) пункту, де мусить рішитися: бути, чи не бути вільний український нації у своїй державі. Або інакші кажучи, твердження це зразу, в самому гочатку, наголосує нам істину нашу: Боротьба і тільки боротьба, зудар противежніх сил — поневолюваного й гнобителя, це шлях, метода, спосіб осигнення мети. Мета наша це свободне життя нації у своїй суверенній, самостійній державі. А якщо так то «питання життя це питання сили, і тільки сили» (В. Кучабський, липень 1921).

Отже маємо вже перед собою в повній ширині перше завдання нашого візвольного фронту: дбати про його силу в всеохоплюючому розумінні. Гнобитель наступає на нас всіми силами тального його наступу на все українське, мусимо дати й свій сильний тотальній фронт протинаступу. Це завдання вимагає б ширшого розроблення, бо ж насувається гіттання: «ї сили, як змобілізувати ї т. і. т., і постараємося повернутися до цього питання ділкілька раз в цьому рефераті, а основну розробітку його дамо в котрихось чергових числах».

З такого твердження випливає і перша та основна загроза літ поневоленого: накинення форм боротьби окупантам. Окупант намагається заманувати силуєю своєї державної гнобительської

машини й різними аморальними трюками змагає з визволення своєї жертви у вигоду для себе площину боротьби, щоб там з нею краще й скоріше розправитися. Історія знає аж надто багато таких прикладів і інші сумній для поневолюваної нації — кінець. Вже хоч би у світлі цього перед кожним патріотом поневолюваної нації стає у всій своїй величі твердження: СУВЕРЕННІСТЬ форм візвольного фронту його народу.

Це, по-моему, і чергове, а то й перше завдання цього фронту. Тільки справжні візвольницькі елементи нації, будучи в народній гущі, можуть давати, спільними силами й належною оцінкою, форму боротьби нації з окупантом. Це так, як з другого боку тільки націє-продажці затлачують ї у фарватер (кругліж, який повстає за пливучим кораблем) чужих інтересів, де кости перших (патріотів) стають фундаментами столиць окупантів (збудування Петрограду на ко-зашківських костях), де національна гордість і гідність топчеться копитами напівдиких азіятів (Король Данило в Батія мусів пить кобиличе молоко «кумис», де не організується армія, щоб так прийшло до смерті 300 нехоробріх у своїй неоскверненій любові до Батьківщини (Кругти), де брат стріляє брата (розлом в ОУН в 1940 р. і брато-братство сл. п. Сеніта, Спіборського, Я. Барабановського, полк. Сушка, Мицика і інших), де врешті гірші стає богом, Або Бог маємою («Косач та інші», які пішли на співпрацю з біломоскалами вже тепер, на еміграції).

Сувереність форм візвольної боротьби, це сувереність і завдання цього фронту. Сувереність його у своїх формах і завданнях виключає пегш за все і то в кожному ві падку апатію, зневіру нації в слушність своєго змагу, виключає ту горезвісну позицію роздоріжжя, де нація пляцком беззучним лежачі, голосом розпуки питати: Шо ж далі? Вона врешті стає стимулом еднання, мобілізуючим чинником всіх одиниць, а ю розкладовим елементом, який наносить аж надто багато шкоди боротьбі. Це саме він, цей розкладовий елемент, що вилівує з браку суверених форм Боротьби — диктус деяким одиницям відходить від національної праці, бо мовляв стрілить себе, б'ється, оплюгаєють себе.

І справді, чи не мають лі одиниці певної дози рації в своєму поступуванні. Бо чи ж можна назвати стріляння братом братом, безконечні паклепи один на одного, палицю і камінє місто розумного аргументу, жирання на жертвах, або спекуляцію ними, торгівлю народними цінностями — «формою візвольної боротьби? Ні! Це не тільки не форма боротьби, а це просто злочин супроти неї і її різні».

Отже зmag за стравжні, українські форми боротьби, за їхню сувереність — це граче застачи, яке треба зі всією впевністю та послідовністю виконувати. Український візвольний фронт, жеєти та кров на ім'я українські, тому й форм

ми його мусять бути українські так, як і завдання.

В другу чергу йдеться про організовані форми боротьби. Правда сам факт визвольного фронту не включає ще другої, неорганізованої, форми боротьби у виді пасивного опору народного масиву, чи поодиноких, не пов'язаних зі собою вибухів народного гніву. Одне й друге звичайно буває на передових позиціях фронту, або наявіть на його передпіллю. І тоді, коли перший вияв неорганізованої форми боротьби (пасивний опір), у випадку на довший час розкладеного змагу, є навіть бажаній, то спонтанні, ніким не пляновані, поодинокі акти боротьби — часто, а то й завжди, не ідуть в парі з інтересами цілого фронту.

Та ці дуже загальні міркування не мають нічого спільного з формами боротьби на еміграції. Хоч еміграція є невідірваною частиною цілого визвольного фронту, то вона далеко не є його передовими позиціями, чи передпіллям. Навпаки, воно менш, чи більш — глибоке запілля цього фронту. У зв'язку з тим зразу слід тут категорично заперечити потребу, чи слушність ПАСИВНОГО змагу еміграційної народньої маси і поодиноких вихваток, які нікік не вкладаються в цілість організованого змагу. Одна й друга форма на еміграції є шкідлива, з виявами таких форм слід категорично змагатися і вже найвищий час їх судити саме, як такі.

Тут власне є чергове завдання. Бій за повністю і всеохоплюючістю всіх самостійницьких елементів, скажімо ширше — всіх українців, — організованими формами боротьби.

Кожний рік приносить нам, на жаль, все новий відсоток т. зв. пасиву. З кожним роком, а

то й місяцем (як напр. ЗДА) нова кількість до-лучується до цеї шкідливої форми боротьби на чужині. Пояснення на таке поступування дається різні, менш чи більш оправдані по їхньому. Та справа не в поясненнях, чи оправданнях, бо їх можна завжди знайти цілі магазини. Справа в самому факті. Справа в тому, що одиці ті не розуміють, чисто не хотять розуміти, одної істини: такою поставою ставлять вони себе поза борт українського визвольного корабля тоді, коли залога корабля наїде в часі катастрофи його, до останку, до остаточного вирішення його долі, залишається саме на кораблі. Вони безпотребно ставлять себе в позицію шурів, що втикають ще далеко перед катастрофою пароплава. Кажу безпідробно, бо корабель ще далеко не потопає. Ба що більше — навіть не зирається. Справа тільки в тому, що люди ці з таких чи інших причин хочуть узвільнити собі його катастрофи, так оправдуючи свою особисту КАТАСТРОФУ, як людини, як патріота своєї нації й борця-война, який своєї стійкії не опускає за ніяких обставин.

Збудувати цих людей, як людей, як патріотів і вояків визвольного фронту, щоб так повернути їх на палубу корабля українських змагань — це одне з чергових завдань. Додавши до цього ще й витягнення на палубу цього корабля і тісні, які ще ніколи на ньому не були, чи з браку національної свідомості, чи з інших причин — постає перед нами це завдання у всій своїй гостроті та конечності. Не сміє бути ні одного, в кого б'ється українське серце й пливе українська кров поза рамками організованої форми боротьби на еміграції.

(Далі буде)

М. Панасюк

ОБІЖНИК ГОЛОВНОЇ УПРАВИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕДНОСТИ У ФРАНЦІЇ

Головна Управа УНЕ вирішила на останньому своєму засіданні видавати друком щомісячний Бюлєтень, якого метою є: затиснити контакт між ГУ і клітінами та подавати культурно-освітній матеріал, необхідний в праці клітін.

Стасіється це також в зв'язку з розбудовою Першої Української Друкарні в Франції, яка друкуватиме наше нове видання лише за зворотом компітів собівартості видання, зрикаючись всякою заробіткою. Таким чином місмо свіжий приклад користі від співпраці між УНЕ та Друкарнею і всі ми місмо доказ, що жертвеність нашого членства в збірці на Друкарню дає позитивні наслідки також для поширення нашої культурно-освітньої праці. Крім того: УНЕ буде однією з небагатьох українських організацій, що мають свій власний внутрішньо-організаційний друкованій орган.

На підставі цього прикладу нам слід ще збільшити співпрацю з Друкарнею і «Українським Словом», бо це наша установи і їх нам слід підтримувати дальшими пожертвами та поширенням «У. Слов».

Зміст Бюлєтenu повинен бути прочитаний і передискутований на ширших сходинах кожної Філії, чи Товариства. Просимо тагож подавати Гол. Управі звіти з перебігу дискусій, докладно нотувати висловлені думки й спостереження й подавати їх нам, щоб ми могли узгляднити їх у дальшій праці, а то й друкувати на сторінках Бюлєтена. Просимо також висловлюватися про ті справи, що є неясні, або з якими ви не погоджу-

єтесь. Подавайте й ваші побажання: що ви хотіли б мати в Бюлєтені і т. д.

● Пригадуємо, що слід уже активно працювати над підготовкою свят 22. січня та Крут. Матеріали для програм свят вишилемо на час. Свічно дозваєте оголошення про свята та потім додиси до «У. Слов».

◆ Просимо дотримуватись речинці переведення збірки на Організаційний Фонд УНЕ і до-класи всіх зусиль, щоб вона пройшла якнайспішніше.

● Фінансовою базою діяльності Головкої Управи УНЕ — є членські вкладки. Тому ще раз звертаємося з домаганням вплатити негайно їх, бо інакше ГУ буде позбавлена можливості вести якубудь діяльність.

◆ Посвідки національності: Вже в попередньому Обіжнику згадано було, що є можливість виробити собі посвідки національності. Тому жона Управа Філії, чи Товариства говинна подбати, щоб ті, що не мають української національності в своїх документах, зробили собі посвідку національності.

Звертаємо увагу, що крім звичайних посвідок з важністю на два місяці, можна тепер виробляти посвідки національності, що важні три роки. Кошти такої посвідки: 720 фр., якщо її робити безпосередньо через Офіс. Якщо посвідку робити через нас, то треба оплатити кошти листуван-